

(183555)

29

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ ΚΑΙ Η ΓΡΗΛΑ ΤΟΥ

Τ' ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΕΗΜΕΡΟΝΩΝΤΑΣ

ΜΠΟΝΑΜΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΠΟΝΑΜΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΜΑΣ

ΚΟΝΤΟΥΤΣΗ

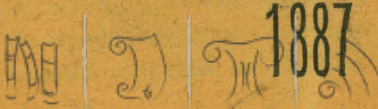
ΔΙΑΝΟΜΕΩΣ ΤΟΥ «ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΑΝΘΩΝΟΣ» κτλ.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ «Ο ΦΩΣΚΟΛΟΣ»

Σ. ΚΑΥΟΚΕΦΑΛΟΥ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

! 1887 !

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ ΚΑΙ Η ΓΡΗΛΑ ΤΟΥ

Τ' ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΕΗΜΕΡΟΝΩΝΤΑΣ.

Μποναμάς για τὸν μποναμά τοῦ καλοῦ μας

ΚΟΝΤΟΥΤΣΗ

Διανομέως τοῦ «Ποιητικοῦ Ἀνθώνος» κτλ.

ΓΡΗΛΑ—Καλόσ-tone, ἀφεροῦμουσου! ἴδὲ σ' τῶπα, ἢ κακομοῖρα, =
Δὲ σ' ἔψχλα τὸ χάραμα—ποῦ νὰ βουλιάξω χήρα—
Νὰ μὴ τζογάρης πουθενά; Μὰ ὁ Πειρασμὸς σὲ θάνει; /
Μὰ φτώχεια, γδύμνια, ξυπολιά, τίποτα δὲ σὲ πιάνει! ;
Μπὰ συφορά, γιὰ ἰδέσ τονε, κατρίνι δὲν ἔποτάζει,
Κ' ἔπειτα, λέει, πῶς τρώουμαι καὶ στρίγκλα μὲ φουγιάζει.
Νύφη καὶ γυιὸς ἔστο σουκρὲ, ἐσὺ ἔς τὸ πάει καὶ πάει...
Ἐφρες κάνε τίποτα τῆ δούλας σου νὰ φάη; —
Τζὰ τί σὲ ἔγνοιάζει; ἄς φάη σ... ἀνὸ τέτοια φορογαϊδούρα —
Σ' ἀξίζω ἐγὼ γιὰ τίποτα; | μὲ πῆρες γιὰ μαμουρα,
Κ' εἶμαι τοῦ γυιοῦ μου, ὁ συντριμὸς, τῆ νύφης καμεριέρα
Στράτσα, ξεπλύδι, σάρωμα, κουροῦπι, κωλοντέρα! .
Ἄγριοκύττα με ὅσο θες, πνίχσα τὴ μέστια σου...
ΣΠΟΥΡ.—Θὰ μᾶς ἀκούσ' ἢ γειτονιά, σακασμὸς, φά'τὰ μυαλά σου
ΓΡΗΛΑ.—Ἐτοῦτο τώρα μ' ὄλειπε, νᾶρθη γιὰ νὰ μὲ ἔβριση;
Μωρὲς ἀκοῦτε, χριστιανοί; Θε μου καὶ κάμε κρίσι!
Μ' ἔταν καφέ, θεονήστια, νὰ πῶ τέτοιο φαρμάκι.
Νὰ σαπῆθῃ τὸ στόμα μου ἂν ἦπια οὔτε νεράκι.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΧΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Κι' ἄντις νὰ ἰδῶ νὰ σπλαχνιστῆ τὴν ἐρμιοσκοτεινιά μου,
Μοῦ λέει σκασμός!

ΣΠΟΥΡ. Τί νὰ σοῦ πῶ; μὴν ἤθελες, κυρά μου,
Νὰ σὲ χαϊδέψω; Ἄν ἔπιασες τὴ γαρνίνα μόλις ἔμπηκα
Δὲ μὲ ῥωτᾷς, δὲ μοῦ μιλεῖς καὶ μία φορὰ μὲ γλύκα!
Μωρ' ἄ δὲ σ' ἄκουσα ποτὲ νὰ πῆς δόξα σ' ὁ Θεός·
Ἄν εἶμαι ἄφ' τῆ στριμάρα σου ἄν γιούδας, ἄν ὄβρατος!

ΓΡΗΑ.—Γιὰ ἰδέτε γλῶσσα καὶ θυμό, ἀκοῦτε θεοφωνάρα...
Τρομᾷς νὰ πῆς τὸ δίκιο σου; σὲ λέει φουσιάρα!
Εἶναι καπάτσος νὰ μοῦ πῆ, μὰ ἐκείνη τὴν Παρθένα,
Πῶς ῥήμαξα τὸ σπίτι του, πῶς ἔθουλιάζε γιὰ μένα,
Νὰ πῆ πῶς τὸν ἀπάνισα, πῶς εἶναι τοῦ πνιμάτου
Ἄφ' τὰ κακά μου τὰ μυαλά καὶ ὄχι ἄφ' τὰ δικά του.
Εἶδες ἐκεῖ μ' ἔνα μου τσὰ νὰ κάνη ἄν τὸ μπόγια,
Καὶ νὰ μοῦ λέη σκασμός, —γιατί; —πῶς τοῦπα δύο λόγια!
Ἔτσι προχτὲς κ' ἡ νύφη μου, πῶς τς' εἶπα πιάσε, Ρόζα,
Ν' ἀναίξουμε τ' ἀσπρόρρουχα, τὴν πιάσαν τὰ νευρόζα!
Δότση γωνίαις κι' ἀμπαζούρ, δότση νὰ ρεκαμάρη,
Δότση τραγουδία, δότση νειούς νὰ παίξη, νὰ σπασάρη.
Πέτση γιὰ μόνταις, γιὰ χορούς, γιὰ δέατρα, γιὰ σαλόνια,
Δότση κιτάραις κι' ἀρμόφλουτ, καὶ φέσαις καὶ βελιόνια!
Δότση ἐπιπόλιο νὰ μπουρὴ κόφαις καὶ καβελάρη,
Νὰ δείξη κι' ἀντζαις, κι' οὐλά τση ἔς τὴ μέτρα τοῦ τσαγκάρη.
Δότση ὀμπρελίνα καὶ μανσόν, χερόχτια καὶ σκαρπίνια,
Καὶ πέτση γιὰ ἓνα βέντουλο... ἔξοδιάζει δύο κατρίνια;
Τὴ γιοιάζει γιὰ νοικοκυριό; Για πούφ ἔχει κεφάλι,
Μὰ πὲς καὶ ἔς ἓνα μπάλωμα μιὰ βελονιά νὰ βάλη!
Πέτση νὰ ψήση τὸν καφέ! πὲς νὰ ξεμπουζακώση!...
Μωρ' ἄ δὲν καταδέχεται τὴν ταύλα τση νὰ σρώση!
Δότση νὰ καταμπλασρωθῆ γιὰ πάχος μὲ μπαμπάκια,
Κι' ἄς μὴν ἠξέρη τ' ἄντρα τση νὰ ράψη δύο σ ω β ρ ἄ κ ι α ε
Δότση σουλάτσα, βίζιτες, ρομάντσα, φηγουρίνα
Καὶ πέτση ἔς τὴν ἀνάγκη σου ἓνα φλετζάνι κίνα
Νὰ σ' τ' ἀναβράση... ἀπὸ 'κεῖ! Πέτση νὰ πουνταριάση
Τὰ ρούχα τση πουγάδας τση! Εἶδες νὰ ζαχαριάση
Ἦ νὰ σοῦ ἀνοιξῆ μία φορὰ; Σοῦ πιάνει στανταλέτος,
Χιλίζει σήμερα κάμμιὰ τ' ἄντρός τση ἓνα κολέτο;
Τρομᾷς νὰ πῆς τση νύφης σου νὰ σοῦ ἓνα βελόνι;
Πέφτει τὸ σπῆτι, ἄν τση τὸ πῆς, βουγὸ καὶ τὴν πλακῶνει!

Ζουρνίνο

αὐτὸ

Πέτση, ἄν τρομᾷς, τὰ χέρια ἴση, 'ποῦ μοσκοσάπουνίζε,
Νὰ σοῦ τὰ βάλῃ 'σὲ νερό ἢ ἔς τὴ φωτιά... —τὰ σκίζει!
Ποῦ νὰ σοῦ πιάση σάρωμα, ποῦ νὰ φουχτώση στράτσα...
Καὶ θάστα, ἄν ἔχης σωθικά, τέτοια νοικοκυράτσα!
Τέτοια γυναῖκα σοῦπρεπε, καλέ μου νοικοκύρη,
'Ρημάχτρα, μούμια τοῦ συρμού, νὰ γδέρνη, νὰ φαλλήρη!
Μὲ θάγιας καὶ παράθαιγες νὰ λυσομπαιζοβγαίνη!
Νᾶναι ἀκαμάτρα, καὶ γλωσσοῦ, καὶ πάντ' ἀναγκεμένη!
Γυναῖκα, διάολος, ἄν κ' ἐσὲ, νὰ σοῦ φορῆ βελέσι
Καθῶς τοῦ γιοῦ σου ἡ νύφη μας, ποῦ θὰ σοῦ τότε δέση
Ἄπὸ τὴ σκαρτσοδέτα τση!... Φοβέριζέ με, γειὰ σοῦ...

ΣΠΟΥΡ.—Ὡστε 'ποῦ δὲ σωπαίνεις, ἔ!; Σοῦ ξαναλέω βουβάσου!
ΓΡΗΑ.—Μακάρι νᾶχανα κι αὐτιά, καὶ γλῶσσά μου καὶ φῶς μου
Νὰ μὴν ἀκούω τὰ λόγια σου, νὰ μὴ σὲ βλέπω ἔμπρὸς μου.
Κι' ὄχι ποῦ σοῦμαι κουμουδί: μὰ πὲς τα τοῦ μυαλοῦ μου,
Πὲς τα, ποῦ θέλει τσάκισμα, τοῦ ξεροκέφαλοῦ μου.

ΣΠΟΥΡ.—Ἄν θέλῃ ἔσένα μία φορὰ, ἔμένα θέλει χιλίαις.
ΓΡΗΑ.—Μὰ καὶ βαστάζος νᾶσουνα γλυκώτερα θὰ μιλεῖς.
Καλὰ νὰ πάθω! Ἦμουνα κυρὰ προσκυνησμένη
Κ' ἐξέπεσα ἔς ἓνα ληστή Ὀρπιζα, ἡ βουλιασμένη,
Πῶς θὰ γενῶ βασίλισσα, κι' ὄχι πῶς θὰ παθιάσω.
Ἦ μὴν τρώω ποτὲ γλυκὸ ψωμί μιὰ μέρα νὰ δοξάσω;
Οὐλαί; τοῦ κόσμου ἡ χριστιαναις ἔχουνε τὰ κακά τους
Μὰ ἔχουνε καὶ τση δόξαις τους, πᾶνε ἔς τὴν ἐκκλησιά τους,
Μὰ τση ἄγραις μέραις χαίρουνται, μὰ θγαίνουνε κομμάτι,
Μὰ χεὶ δὲν ἔχει ὁ ἄντρας τσου θε νὰ τζοῦ κάμη κᾶτι.
Κ' ἐγὼ δὲ σ' εἶδα μία φορὰ, ἔτσι, νὰ πῆ ἡ ψυχὴ σου:
Ἔ τοῦ το γιὰ τὴ δούλα μου: νὰ βάλῃς ἔς τὸ πουρσί σου
Μιὰ φρίσσα, ἓνα μερτόφυλλο! Ποτὲ, παρόμοιο πρᾶμα!

ΣΠΟΥΡ.—Μωρ' πῶς βαστάς οὔτε κ' ἐγὼ δὲν ξέρω μέγα θᾶμα!
'Ἀβάντι, λέε, κουτσούνα μου, φάλλε με τὸ ληστή σου.

ΓΡΗΑ.—Ἄν τῶχω μᾶρα νὰ σὲ ἰδῶ μιὰν ὥρα ἔς τὴν καλή σου.
Τί; σ' εἶδα, νᾶρθης μία φορὰ νὰ μοῦ ψευτογελάσης;
Πὲς, πότε σ' εἶδα καὶ γιὰ μὲ πεντάρια νὰ ξοδιάσης;
Μὴ μ' ἄφησες—γιὰ ψυχικό!—ποτὲ σου ἓνα βολάκι
Ποῦ φένουμαι καὶ καίουμαι γιὰ ἓνα κουβαράκι;
Τί νὰ σοῦ κάμω!... σᾶπρεπε γυναῖκα γιὰ καππέλλο,
Νὰ κάνης κρὰ γιὰ τὸ ψωμί καὶ νὰ σοῦ λέη—τὸ θέλω!—
Καὶ μὴν τὸ κάρησιν ἄν μπορῆς! Νᾶσαι χωρὶς φλετζάνι

ΙΑΚΩΒ ΒΕΛΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Καί νά σοῦ λέη: τουρνουρ, μανσό, κορσέ, φισοῦ καί μπάνια;
 Νά σοῦ γυρεύη τὸν καὶ πλοῦς, νά κλαίεται πῶς δὲν ἔχεις,
 Νά τρέχης γιὰ μπιστιοῦ ψωμί, μὰ καὶ γιὰ πλοῦς; νά τρέχης,
 Κ' ἐκείνη νά συροκελᾷ 'ς τοῦ φίλωνε τὰ μπράτσα
 Γιατί τῆ τῆπε ὁ γιατρός νά κάνη δύο σουλάτσα!
 Νῆσαι λακές, μοδίστο; τση, νά τήνε σκουβουλίζης,
 Ἐκείνη πλοῦς, γουνερικὰ καὶ σὺ νά τουρτουρίζης,
 Καὶ νά σοῦ λέη πῶς ντρέπεται γιὰ τὸ πηλοπαρτό σου,
 Νά θέλῃ 'μίμψηλο, μιγγρέ, γιὰ ναῦγη σὸ πλευρό σου.
 Δὲν κλαίει γιὰ τὴν κατάντια μας ἢ νύφη μας; ναι, γέλα...
 Βγαίνει μ' ἐμέ, μ' ἐσὲ ποτέ; μᾶς θέλει μὲ καππέλλα!
 Δὲν τοῦπε τῆ ἄλλαις νά βαρῆ γιὰ σπίτι μὲ μπασιά,
 Πῶς εἶναι 'ρείπισο τοῦτο 'δῶ καὶ δίχως περασία;
 Προχτὲς δὲν τοῦ ἐγύρευε, κι' ἀκούστουνα τῆ ρούγαις,
 Για τὴν 'ψηλή τση χτενισιὰ μοντέρναις ταρταρούγαις;
 Κ' ἔτσι, 'σάν ἄντρας πᾶκαμε κομμάτι νά θυμώση,
 Μ' ἐκεῖα τὰ ψευτονάζια τση τὸν ἔκαμε νά λυώση!
 Κι' ἄς ἴθε μείνει 'ς τ' ὄχι του;... τὴν 'πιάναν τὰ γλυκιὰ τση,
 Κλάψαις, νευροζῶ, χωρισαις, λιγούραις, τὰ προικιά τση,
 Καὶ τί προικιά! μὴ φτάνουνε γιὰ τῆ ξοδίαίς τοῦ γάμου;
 Προικιά τσου λέει: πολτρέ, λιλιὰ, τελάρα τοῦ ρεκάμου,
 Κάνένα πιάνο, ἂν εἶν' καμμιά ὁποῦ ν' ἀρχοντοφέρνει,
 Τὸ ντούς τση, χίλια μετρητὰ τὰ παίρνει δὲν τὰ παίρνει,
 Ντεμέλαις, κουτσουνοπάνα, μέρα, φισοῦ, ἀρμαράδαις,
 Νά τί προικιά μᾶς κουβαλοῦν ἢ σημερναις νυφάδαις!
 Καὶ νά σοῦ θέλουνε καὶ κλάκ, φέσταις, λουμπέν, σαλόνια...
 Ἰ Ποιὰ ζήτας τέτοια ξαφνικὰ εἰς τὰ 'δικὰ μας χρόνια!
 Μετρούσανε οἱ γονεοὶ μας γιὰ ὥραις τὰ τσεκίγια,
 Μὰ πὲς μου, ἔεραμε τουρνουρ, σινιὸν καὶ φιγουρίγια;
 ἔεραμε γάνα τί θὰ πῆ, βαφάδαις ἢ φτιασίδι;
 Ἐμεῖς ἔχημερονόμαστε 'ς τὸ γλόστρη, 'ς τὸ διασίδι.
 Ποῦ παρεθῆμ! ἔεραμε φριζέ καὶ σουλιμάδες;
 Μὲ 'λίγο 'μυγδαλόστημα 'νιβόμαστε ἑδομάδες!
 Κι' οὔλαις, φτωχαίς κι' ἀρχόντισσες καὶ νοικοκυροπούλαις
 'Σ τὸ σπίτι 'φόριαμε μαντρό, καὶ τῶρα ὡς κ' ἡ δούλαις
 Σοῦ θέλουνε μεταξωτὰ, καὶ ρόμπαις, καὶ 'ζωφόρια!
 Τσοῦ πάει δουλιὰ; μερονυχτίς γιὰ γάμους καὶ γι' ἀμόρια
 Τῆ ἀκοῦς νά ψαλιδίζουνε: φαίνει κάμμια; ζυμᾶνε;
 Πῶτα τῆ ἂν ξέρη νά σοῦ 'πῆ τὸ φάδι ἀφ' τὸ στημόν;

Θέλει γαμπρό, μὰ δὲ μοῦ λές, ξέρει νά σπαργανώση;
 Ξέρει νά πλέξη μία φασκιά τὸ γυιό τση νά φασκιώση;
 Ἀκρίβεια λέει: καὶ βέβαια! πουκάμισα, σωδράκια,
 Πιοδίαίς, γολιά, ξενωτικά! Δὲν ἔχουνε χεράκια!
 Ἄδεν ἔχει μπουτρα ὁ τόπος μας, καὶ ξειδιά, καὶ σαπούνια;
 Μὰ ὅσκει λέει: βινέγκο, καὶ κρέμ, καὶ φιδεκό σακρτσούνια!
 Βλέπεις τὸ τσουρλοθήλυκο μῶλις 'ποῦ σ' τ' ἀποκόψει
 Μ' ἀφέλειες, κ' ἐπικόλιο: ἔμπορεῖ νά σοῦ προκόψη;
 Πάει σὲ σκολεριό; θέλει γαμπρό! Καὶ δότση ἐκεῖ τὸ γυιό σου!
 Μὰ ἐσὺ, κυράτζα, νά τζῆ 'πῶ, χαλᾶς τὸ θηλυκό σου.
 Ἐ, κακομοίραις παλαιαίς!—Νύφη, μὰ τὴν εὐκή τση—
 Καὶ μῶλεγε ἡ μανοῦλά μου πῶς ἐγῆκα ἀφ' τὸ μηρί τση.
 Ἐρώτα καὶ τῶρα ἕνα νινί...—Ἐ! κουτουλᾶς κολέγα...—
 Ἐρώτα ν' ἀκούσης νά σοῦ 'πῆ ἀφ' τ' ἄρρα ὡς τ' ὠμέγα.
 Κι' ἄς μὴν ἠξέρη προσευχή ποιὸς νά 'σ τὸ κατηχίση;
 Ξέρει Βαγγέλιο ἢ Σῶνεψι; Εἶδε νά λιβανίσση
 Ποτὲ τὴ σορα-μάρε του; Διῶνια τὴ γροικαίει
 Για κόρταις, γιὰ τὰ μπάνια τση, τί εἴζιτες χρωστάει,
 Τί 'φόριε ἡ Μέλω, τὰ γυαλιὰ πῶς πιάνουνε 'ς τὴν Κιῆρα!
 Ἄκοῦς κατᾶρα θεοτικὰ;... μόντα κ' ἡ στραβομάρα!
 Γιαμὰ, σοῦ λέει, κάνει σεισμούς!... Για σᾶς, κακὰ κορμια,
 Ποῦ νά σᾶς πιάση σύφλογο καὶ νά μὴ μείνη μία!—
 Μπᾶ!... ἔχημερώνει, ἐχάραξε!... Καλὸς μας νέος χρόνος!—
 Ἐ, δὲν ἀκοῦς!...; ἡ μουσική, τὰ Κάλαντα τ' Ἀνθῶνος.
 Σῦπνα, καῦμένε, 'μίλησε, πὲς καὶ τοῦ χρόνου, γελᾶ σου...
 ΣΠΟΥΡ.—Ἔρσε! γιὰτί μ' ἐξύπνησε; νά, πάρ' τὸ μποναμά σου.
 ΓΡΗΑ.—Ἐ τὸ μάτι σου, παληόγερε!
 ΣΠΟΥΡ. Ἐλα λοιπόν... κορδόνου...
 Νά δυὸ φιλιὰ... δὲς μου καὶ σὺ...
 ΓΡΗΑ.— Νά, ἔρσε!
 Κ' ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΖΙ— Καὶ τοῦ χρόνου!

Επισημ. 1910

ΙΑΚΩΒΑΤΕΡΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ
ΔΑΒΩΝ

ΙΛΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
 ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ
 ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
 Α1.22.Φ11.0001